

MALÍČEK

občasník žáků ZŠ Chrudim, Dr. J. Malíka

Milí čtenáři časopisu Malíček,
po dlouhých zimních měsících k nám opět
zavítalo jaro. Období, se kterým se rodí
nový život. Sluníčko se na nás usmívá a
budí květiny ze zimního spánku. Ptáci se
vracejí z teplých krajín, a tak opět slyšíme
jejich líbezný zpěv. Stromy jsou zahaleny
v růžovém a květiny si také oblékají své
voňavé šaty. Tráva začíná mít svěží jarní
barvu. Na jaře slavíme Velikonoce a den
„naší matičky“ Země. S tímto dnem si
někteří lidé začínají uvědomovat, jak se
chovají k přírodě i k sobě navzájem.
Alespoň tento den bychom měli pomoci
naší Zemi. Jeden den však moc
nezachrání. Zkuste se chovat k přírodě
lépe, pomůžete tím i sami sobě. Vždyť
příroda nám dává tolik krásného. Jarní dny jsou na procházky
jako stvořené. Vše je totiž krásné, plné života. Usaďte se třeba
někde u rybníčka a přitom si můžete přečíst náš časopis.
Určitě si v něm najdete to, co vás bude zajímat. Krásné jarní
dny plné života

Vám přeji redaktoři časopisu Malíček.

JARO

Po měsících plných zimy
vylezlo jaro zpod peřiny.
Sluníčko se začíná smát
a svými paprsky nás hřát.
Musí se dát do práce
a probudit ospalce.
Rozkvetou kytičky,

stromy a větvičky.
Všechno krásně voní,
včeličky se spolu honí.
Ptáčci písňe zpívají,
na louce děti běhají.
Vše je plné života,
batolí se housata.

ročník IX, číslo 4

duben 2001

cena 5 Kč

ANKETA

**Jak to chodí
ve škole**

**MÁME DOMA
KROKODÝLA VE
VANĚ ...**

**CHRUDIMSKÝ
ÚTULEK PRO PSY**

*Vlasy dělají
člověka*

**Život
v arabské
rodině**

ANKETA

ANKETA

ANKETA

Nelíbí se vám něco na vašem okolí nebo vůbec něco, co dělají lidé? Asi má každý z nás trochu jiný názor, ale na některých věcech, které nám vadí, se shodujeme skoro všichni. 22. dubna si každoročně připomínáme Den Země, kdy nás tyto problémy pálí nějak více. Jste také zvědaví, **co vadí vašim kamarádům?** Jestli ano, tak s chutí do čtení.

Jirka II. A: Všude jsou poházené odpadky.

Matěj II. A: Vadí mi paneláky, továrny a výfuky aut.

Lucka II. B: Nelíbí se mi, že si lidé dělají kontejnery na chodnících.

Katka IV. B: Továrny, protože znečišťují ovzduší.

Kamil V. B: Nejvíce mi vadí, že tam, kde bydlím, je nepořádek. Hlavně odpadky a výkaly od psů.

Ondra VI. A: Jak se k sobě lidé chovají. Rád bych, aby při havárii byli lidé informovaní (jako například, když hořely nebezpečné věci blízko Slatiňan).

Aneta VII. B: Nelíbí se mi, když k nám nepřijedou popeláři a okolo popelnic je nepořádek a smrad.

Jan VIII. B: Poházené papírky, kouř – z fotbalového hřiště, protože tam chodí kuřáci.

Miša IX. A: Lidé jezdí do trafiky autem, i když ji mají 200 metrů od domu, místo toho, aby se prošli.

Miša IX. B: Po otevření Primy tu jezdí mnoho aut. Chtělo by to postavit nějaký obchvat. Hodně to ničí kulturní památky.

Paní učitelka Nad'a Cempírková: Vadí mi, jak se tu různě skladují odpadky, vadí mi psí výkaly a unikající kouřové zplodiny z továren a aut, které způsobují kyselé deště. Musíme podporovat vysazování zeleně!

Paní učitelka Hana Musilová: Vadí mi, že se musím na nových hradbách a domech dívat každý den na čmáranice od sprejerů.

J. Machová a V. Šustrová, VII. B

JEDNO JARNÍ ZAMYŠLENÍ

JAK TO CHODÍ V REDAKČNÍ RADĚ?

Nedávno jsem dělala jarní úklid. To se prolezou, jak to tak bývá, úplně všechny koutky. Při této činnosti jsem narazila na štus našich Malíčků. Ne na pár čísel, ale snad téměř na všechny, co kdy vyšly. Začala jsem jimi listovat a úklid se tak protáhl na podstatně delší dobu. Musím přiznat, že podoba Malíčku se opravdu změnila. Pochopitelně k lepšímu. Když vzpomenu na

setkání redaktorů před dvěma lety, musím uznat, že vzhled i obsah je opravdu na vysoké úrovni. Našla jsem číslo, kde jsem měla svůj úplně první článek. Je tomu už pět let, ale já na to vzpomínám, jako by to bylo dnes. Byl malý, ale já na sebe byla tenkrát moc pyšná. Časem jsem se stala „opravdovou redaktorkou“ a získávala zkušenosti, i když to někdy bylo hodně tvrdé. Paní učitelka mi můj text několikrát vrátila a on se tam nakonec třeba vůbec nevešel, nebo byl omylem bez konce. V takové chvíli mi bylo vážně smutno. Ale člověk časem získá hroší kůži a pak už mu to přijde normální. Když se mi ale nějaký článek opravdu povedl a já za něj byla pochválena, třeba někým úplně cizím, byla jsem vážně šťastná. Na druhou stranu bylo kruté, když si někdo to, co jsem napsala, vysvětlil po svém a pak mi vyčítal „cos to tam měla za ptákovinu“. I já jsem mnohdy měla pocit, že jsem ze sebe v článku udělala „pěkného blbce“. Říkala jsem si ale, že hlavní je, když má text úroveň a dokáže zaujmout.

Napadlo vás někdy, jak to vlastně chodí při vzniku časopisu? Na začátku každý podá návrh na článek, zabere si obvyklé rubriky a pak už "jen" stačí dát se do práce. Když je článek „nahrubo“ hotov, donese se jedné z paní učitelek, které s námi časopis dělají. Jsou dvě. Avšak situace nebývají často jednoduché. Jednou jsem donesla článek paní učitelce Kapounové. Větu jsem oddělila čárkou, ona mi ji opravila na středník a paní učitelka Musilová ho změnila na tečku. A tak to máte se vším. Mnohdy má článek v časopise zcela jinou podobu než původně. Naštěstí jsou to změny vždy k lepšímu. Já jsem však tvrdohlavec a často si stojím na svém. S paní učitelkou se dohaduji, co jsem tím myslela a že to tak klidně může být. Ale vždy je pro mě nejdůležitější, aby to bylo napsáno pořádně a zajímavě.

Za těch pět let už mi ani nevadí vstávat jednou týdně v šest, mít s tím starosti a mučit se u počítače. Mám obavy, že až naši školu opustím, bude mi to moc chybět. Je mi z toho smutno, ale co se dá dělat. Vždyť se říká, že s každým koncem něco nového začíná.

Hana Hutlová, IX. A

ZE ŽIVOTA ŠKOLY

Nelehká úloha korektora

aneb projektový den v II.A

Víte, co znamená slovo korektor? Já jsem to tušila, ale pravý význam slova jsem objevila až po vlastní zkušenosti. Třída II. A chystala projektový den a já a moje spolužačky jsme byly požádány o úlohu hlavního korektora. Korektor je ten, kdo opravuje text, aby byl bez chyb. Ale nejen to! Na nás tu čekalo i něco navíc. Paní učitelka Kuzmová nás už předem upozornila, co vše budeme muset zvládnout. Vypadalo to celkem snadně, ale když došlo na věc,

zjistila jsem, že jsem se pořádně spletla. Celý projektový den byl zaměřen na téma „Kniha“. Cílem tohoto „vyučování“ bylo, aby každá skupinka dokázala vytvořit svoji vlastní knížku pro děti z mateřské školy.

Už při vstupu do školy se mi rozklepala kolena a přemýšlela jsem, zdali to vůbec zvládnou. Jakmile jsme my - všechny hlavní korektorky - dorazily na místo, uvítal nás nápis na dveřích. Stálo na něm „Nakladatelství a vydavatelství Žampion“. Hned na začátku jsme se všichni pozdravili výkřiky „dobrý den“ a pak už to šlo samo. Jako první přišlo na řadu sestavení tiskařského stroje a všeho, co k němu patří. Společně a bez mluvení. Někdo měl na starost podávání papírů, druhý je od něj bral, jiný tiskal barvu na papír. Zkrátka, živý stroj se opravdu povedl. Nyní jsme byly jako hlavní korektorky rozsazeny do jednotlivých skupin. Ze všeho nejdříve jsme vymysleli jméno pro naši redakci. Při tom se nám tichá domluva vymkla trochu z rukou, ale to k debatě patří. Jména se ale podařilo vymyslet a redakce Motýlci, Berušky, Čtyřlístek a Pavouček pro štěstí se mohly pustit do plnění dalších povinností. Čekalo nás roztrídění a seřazení obrázků a textů, které znázorňovaly cestu od vzniku papíru až ke knížce. Lepidlo teklo všude a barevné fixy si nestačily ani odpočinout. Výsledek našeho snažení jste mohli posoudit na každém podlaží. Ale už je na řadě náš nejtěžší úkol. Dát dohromady knížku není žádná legrace, ale i té jsme si užili dost. Připravené zásobárny nápadů čekaly už jen na přepsání a ilustraci. I když už byly básničky, články a doplňovačky předem nachystané, bylo práce dost. Nejprve vypukla velká debata o tom, co vše bude naše knížka obsahovat. Po dlouhé domluvě si každý našel práci. Společně jsme vše opravili a začalo přepisování pro konečnou verzi. I to nám dalo dost zabrat. To víte, každého psaní nebaví a navíc pusinky všem jely také naplno. Čas se pomalu krátil a stránky přibývaly. Bylo zajímavé, že když jsme měli odevzdat hotové dílo, celá moje skupinka začala pracovat na plné obrátky. Básničky se psaly jedna za druhou, stránky se číslovaly skoro samy a knížka tloustla a tloustla. Teď už stačilo napsat úvodní stránku a nakonec obsah. Paní učitelka nám dala všechny stránky do kupy a na světě byla knížka s úctyhodným počtem stránek. Bylo jich dvacet dva.

Všechna ta snaha stála určitě za to. Knížky našly nové příznivce a z nás se stali přátelé. Každá knížka je moc pěkná a autoři mají určitě na co vzpomínat. Nakonec každý z nás napsal zhodnocení dne. Jak jsem sama vyslechla a přečetla si, den měl úspěch. A pro mě znamenal pouze zábavné učení, ale i těžkou práci a novou kladnou zkušenost do života, která se mi jednou určitě hodí. Mám na mysli spolupráci s malými dětmi.

Za pár dnů jsme my, hlavní korektorky, dostaly pozvánku na výstavu knížek. Do II. A se nahrnuly malé děti. Uvítaly nás dvě písničky a pohádka. Nakonec se slavnostně předávaly knížky dětem ze školky. Díla i druháci sklidili úspěch. Přečtěte si alespoň dva úryvky z jejich knížek.

K. Soudková, VIII. B

O zvědavém medvídkovi

Byl jeden medvídek a ten měl hroznou chuť na med. Tak si řekl, že půjde do lesa na med. Šel, šel, až najednou uslyšel: bz, bz, bzzz. Jé, med! A běžel k úlu. "Mňam, mňam...au! Kdo jsi?" "Včely." "Máte dobrý medík. Budme přátelé," říká medvídek. "Ano, ale necháš ten med?" "Ano." A tak byli přátelé.

Tomáš Kánský II. A

Kudy zima utekla?

Kudy zima utekla?
Určitě ne do pekla,
tam by se hned upekla.
Tudy jo a tudy ne,
zima už se pryč žene.
Sněhuláci roztají,
bungry taky padají,
v zimě se zas postaví.

Třída II. A

Návštěva v pardubickém EKOCENTRU

S naší třídou jsme navštívili pardubické EKOCENTRUM. Vstoupili jsme do malého dřevěného domečku, který byl provoněný cizokrajnými čaji. Všichni jsme si posedali na malé barevné koberečky. Povídali jsme si o energii a jejím využití. Elektrickou energii asi znáte, setkáváte se s ní v domácnosti i na ulici. Ale energii máme i ve svém těle. Potřebujeme ji k životu tak jako vzduch nebo potravu. Čerpáme ji ze spánku, odpočinku a jídla. Vydáváme ji při sportu a práci. Asi vás překvapí, že energii má i mrtvé tělo nebo i obyčejný dřevěný stůl.

Výroba elektrické energie značně zasahuje do ekosystému a poškozuje přírodu. Nejméně škodí přírodě elektrárny sluneční, větrná a vodní. Těchto elektráren je ale v České republice málo. Protože máme velké zásoby hnědého uhlí, vyrábíme elektřinu v tepelných elektrárnách. Kouř z těchto elektráren nám ničí ovzduší a popel krajinu. Za to, že nás energie obklopuje na každém kroku, platíme tedy krutou daň (poškozování přírody). Proto je nutné s energií šetřit, například - napadne vás JAK?

Romana Severýnová, IV. A

Na lyžích se IV. B

Lyže jsou vždy dvě,
zvykají si na sebe.
Jezdí spolu na sjezdovce,
mají špičky jako bodce.
Když se lyže srazí,
lyžař je hned na mezi.
Když se z lyží vracíme,
hned je uklidíme.
Lyže potom vzlykají,
že nic nedělají.
Ráno, když je nazujeme,
křičí: Jupí, zase pojedeme!

Lenka Kačmarská, IV. B

Míšovo salto do Polska

Jeli jsme na běžkách na Polomské sedlo. Při cestě zpátky jsme stáli na kopci, který jsme museli sjet. Tak jedu a najednou vidím Míšu, jak letí přes závoru do Polska. Vytáhnul jsem ho a ptal se, co tam dělá. Přijela paní učitelka a smála se. Míša to naštěstí přežil a šťastně dojel do chaty.

Jirka Kapoun, IV. B

Jak to chodí ve škole

Devět let uteklo jako voda. I když jsem na naši školu nechodila celých devět let, musím přiznat, že jsme tu toho zažili hodně. Na začátku loňského roku jsme se zděsili, jak brzo už budeme muset naši drahou školičku opustit. Utěšili jsme se tím, že máme vlastně ještě celé dva roky. Těšili jsme se, jak si to užijeme. A teď? Už se nemůžeme chlácholit, že máme spoustu času, protože nemáme. Ty poslední dva roky utekly zatraceně rychle. Výběr školy, zmatky okolo přijímaček, učení a spousta zábavy. Ano, i ve škole se pobavíme. Nevěříte? Já nevím, jak je to u vás ve třídě, ale u nás se zažívají komické situace neustále. Mezi ně patří i perličky, kterých bývá opravdu nespočet. Zvlášť ke konci roku, kdy už jsou učitelé přepracovaní a žáci jsou

myšlenkami na prázdninách. Často jediný „přebrept“ vyvolá takovou salvu smíchu, že učitel má co dělat, aby tu hodinu stihl ještě něco udělat. Některé okamžiky byly tak kouzelné, že si zasloužily zaznamenat. Posudte sami, jestli škola znamená jen smrtící nudu a spoustu učení.

Učitelé k sobě bývají často nepřiměřeně kritičtí a občas si nad sebou povzdechnou:

Paní učitelka Hana Musilová: „Někteří lidé jsou normální, až když jsou starší, a já pořád ne.“

Zdá se, že už teď jsme nadějnými fyziky:

Písemka :

„Ponor lodi se potopí ve slané vodě víc, protože moře je velké.“

„Olověný brok je z umělé hmoty, proto bude plavat.“

„Potápěč má pancéřový oblek, aby mu nebyla zima.“

Proč na nás tlačí vzduch? „Vzduch je životně důležitý. Taký je třeba pro práci fyzika.“

„Já jsem nesrovnal velikosti tlakových sil, protože jsem dyslektik.“

I název obyčejné básničky může vyvolat nečekané situace:

Paní učitelka Hana Musilová vyvolává Verču, aby četla básničku s názvem Kráva: „Veronika Pullmannová - kráva.“

Paní učitelka Hana Šustrová nás poučuje: „Husité tenkrát zpívali píseň Kdož sú bojí božovníci.“

Tak to jistě nezapomeneme.

Paní učitelka Hana Musilová: „Co se týká kluků: Marto, prosím tě....“

Míša přinesla po půl roce obrázek s opicí a uprostřed hodiny ho dává paní učitelce. Ta se směje a povídá: „Míša přijde teď s opicí.“

Někdy se stane, že služba zapomene napsat datum. Učitelé se to pak snaží dohnat:

Paní učitelka Hana Musilová píše na tabuli: 17.literatura.

Pan zástupce Oldřich Bakeš se rozčiluje nad sešity z hudební výchovy, na kterých je obrázek mloka: „To je strašné. Sešity s embryem!“

V hodinách často vyhledáváme v knihách:

Paní učitelka Hana Šustrová: „Zjistěte v encyklopedii něco o koloniích.“

Petr Li.: „Pod „k“ jsem nic nenašel, tak to se to asi píše colonie.“

V občanské výchově dostáváme různé úkoly. Tentokrát jsme se měli charakterizovat. Co bychom byli, kdybychom byli vodou?

Luboš se charakterizoval jako vodní nádrž: „Je to takové čisté.“ Po chvíli dodá: „A pak to zezelená.“

Někdy učitele nezlobíme jen my...

Paní učitelka Jitka Linhartová: „To už zase máte ty strašné křídý?!“

Petr Li.: „To víte, nemoc šílených kříd.“

Čeština je krásný jazyk...

Martin P.: „Psi se chovají v psotníku.“

Petr Li.: „Internista? Ten se zabývá internetem, ne?“

Zuzka Č.: „Muž je číšník, žena číšnička.“

Hana Hutlová, IX. A

SOUTĚŽ - POZNÁTE JE?

Milí kamarádi,

***myslíte si, že alespoň od vidění znáte všechny učitele naší školy?
Možná, že ano. Pět ochotných paní učitelek a jeden pan učitel nám
zapůjčili své fotky.***

Pravidla soutěže: Stačí poznat alespoň čtyři z nich, vyplnit soutěžní kupón a do konce měsíce května vše vhodit do schránky školní vrby. Soutěže se nesmí zúčastnit učitelé a vyhlášovatelé soutěže. Nemůžete se ptát paních učitelek ani pana učitele, jestli to jsou oni, ani pokládat otázky z nápovědy.

1. Chtěl(a) jsem mít už od malička psa, ale kvůli bydlení se mi toto přání dlouho nevyplnilo.
2. Nejdříve jsme doma měli pejska a kočičku.
3. Když jsem byl(a) malý(á), měl(a) jsem se sestrou kočku Zrzku.
4. Doma jsem zvíře neměl(a), ale u babičky jsem vozil(a) v kočárku koťata a kuřata.
5. Vždycky jsme měli pejska a k tomu ještě nějaké zvířátko.
6. Vždycky jsme měli pejska.

J. Machová a V. Šustrová, VII. B

1

2

SOUTĚŽ – POZNÁTE JE?

Jméno a příjmení žáka

třída:

PŘÍJMENÍ UČITELE

1.
2.
3.
4.
5.
6.

3

4

5

6

KONÍČKY, ZÁJMY A ZÁLIBY

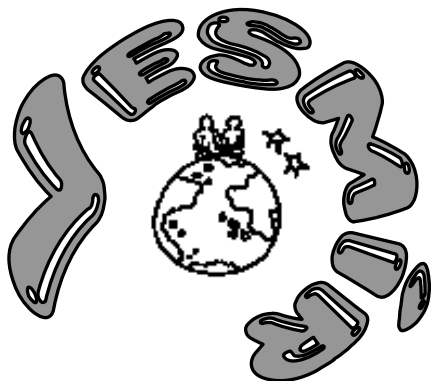
BUDU DĚLAT TO, CO MÁM RÁD

"Maminko," říká jedenáctiletá holčička, "chci jezdit na koni!" A maminka odpovídá: "Ano, miláčku, ale až budeš větší! A stejně je to drahé a nebezpečné."

Ano, takhle je mnoho z nás odbyto, když máme zájem něco se naučit nebo provozovat užitečnou činnost. Jenže je málo těch, kteří dokáží, ať už rodičům nebo přátelům, vyhnat z hlavy mylné informace. Například: ježdění na koni nemusí být drahé, ale více se napracuješ. Na koni může jezdit kdokoliv s výjimkou dětí, které ještě nemají rozum. Není to nebezpečné, pokud koně neprovokuješ či vědomě nekopeš a nelákáš. Výhodou ježdění je využití tělesné stability, rovnováhy, která má kladný vliv na rovnost páteře. Přímý kontakt s koněm nutí člověka ke zodpovědnosti, která je nepostradatelná. Když už máte rodiče na své straně, není těžké sehnat jezdecký oddíl s pracovní činností. Takový klub je založen na členech, kteří platí symbolickou částku (na rozdíl od toho, co bys utratil za hodinu jízdy) a zbytek odpracuješ. Pokaždé, když přijedou do stájí, dělají práce, které se okolo koní točí. Mezi méně oblíbené práce patří kydání hnoje, shazování slámy, zametání a všelijaký úklid, ale potom nastává čas čištění, uzdění a sedlání. Pak stačí pouze koně vyvést, nasednout a učit se. Trenér povoluje i vyjížďky do přírody (podle zdatnosti jezdce), ale k tomu je potřeba i pěkné počasí. Bohužel ne vždy počasí přeje, a tak jsou koně ve výběhu nebo na procházce. No řekněte, je to tak drahé, složité a nebezpečné?

Lenka Stillerová, VIII. B

Kolik hvězd může být na obloze? Miliarda? Víc? Takovými a podobnými otázkami jsem se začala zabývat už dávno. Nejdříve mě to moc nezajímalo, ale po výstavě, která se tady v Chrudimi uskutečnila a týkala se právě vesmíru, jsem se do toho vložila na plno. Vypisovala jsem si poznámky a chodila na pole dívat se na hvězdy. Postupně jsem se naučila znát souhvězdí a některé hvězdy. Jeden pán z výstavy mi odpověděl na vše, co jsem chtěla

vědět. Dokonce mi dal i adresu do NASA. Nejdříve jsem nevěřila, že by mi mohli z Ameriky něco poslat. Ale bylo tomu opravdu tak. Po čtyřech dlouhých měsících, kdy už jsem přestávala doufat, mi přišla oranžová obálka s nápisem NASA. Přišlo mi mnoho nádherných fotek a obrázků, plakátů a nálepek. O velkých prázdninách jsem oslovila i hvězdárny v České republice. Vždy mi

všichni odpověděli. Ale nejvíce se mi věnuje paní ing. Jana Tichá z Českých Budějovic, která odpovídá na mé všetečné otázky.

Myslíte si jako odborník, že existují mimozemšťané?

Nelze vyloučit, že ve vesmíru existují mimozemské civilizace, není ovšem pravděpodobné, že by se objevili jako „návštěvníci“ v podobě „zelených mužíčků“ u nás na Zemi, spíše je šance zaregistrovat např. radiové signály jiné vzdálené civilizace, jako se o to pokouší mimo jiné mezinárodní projekt SETI.

Blíží se k nám nějaké těleso, které by nás mohlo ohrozit?

Z těles (asteroidů a komet), která známe, se k nám žádné zatím neblíží tak, aby nás mohlo přímo ohrozit. Problém je v tom, že dle odhadů známe zatím asi jen 20% takových těles, tj. blízkozemních asteroidů a komet, takže je třeba pokračovat v jejich hledání a dalším výzkumu.

Mohl by být na jednom z Jupiterových měsíců Europa život?

Z Jupiterových měsíců jen Europa má vodu, předpokládá se, že pod ledovými vrstvami na povrchu může být i tekutá voda. O možnosti života se ale dá zatím pouze spekulovat, není potvrzen.

Můžete vysvětlit záhadné kruhy v obilí?

Ne, kruhy v obilí vysvětlit nedokážu, k tomu jsou třeba i znalosti botaniků, mikrobiologů aj. ohledně zmíněného obilí, možná třeba i meteorologů.

Myslíte si, že se blíží konec světa?

Myslím si, že konec světa se neblíží. Ale jednou věcí je ohrožení lidské civilizace přírodou či z vesmíru (zemětřesení, střet s planetkou aj.), další to, co si my lidé způsobujeme sami (ekologické problémy i války). Musíme se všichni snažit omezovat působení lidské hlouposti.

Alena Vašáková, VII. A

MÁME DOMA KROKODÝLA VE VANĚ ...

NAŠI KAMARÁDI NÁM PROZRADILI, CO OBNÁŠÍ CHOV MÉNĚ OBVYKLÝCH ZVÍŘÁTEK. POKUD MÁTE ZÁJEM KOUPI SI PRÁVĚ TAKOVÉ, PŘEČTĚTE SI NÁŠ ČLÁNEK, ABYSTE SE DOZVĚDĚLI VÍCE INFORMACÍ. NEBO VÁS MOŽNÁ JENOM ZAJÍMÁ, JAK SE ŽIJE S ...

... SKLÍPKANEM - MARTIN BALON VI. B

Když jsem byl u kamaráda, zalíbil se mi tam sklípkan. Pokud nevíte, jak vypadá, pokusím se vám ho trošičku přiblížit. Je to velký, chlupatý pavouk s velkým zadečkem. Rodiče jsem na to připravoval asi tři měsíce, než jsem si

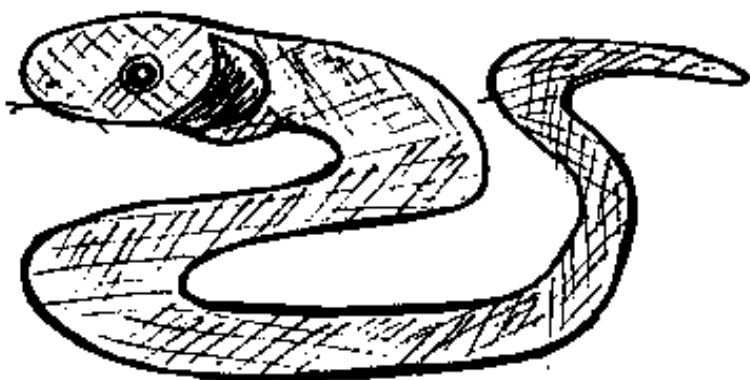
ho doopravdy koupil, ale s nimi nebyly žádné problémy. Sklípkaní se dají koupit v některých obchodech se zvířaty. Já jsem ho sehnal v Litomyšli, ale bohužel už tento obchod není v provozu. Sklípkan stojí asi okolo 200 korun. Živí se šváby, cvrčky... Dožívají se asi 25 let. Nemusíte se bát, protože vás nemůže nijak ohrozit. Nedá se s ním moc hrát, ale určitě bych ho nevyměnil za nějaké jiné zvíře. Můžete s nimi zažít spoustu příhod jako já. Např.: Uteče vám a vy ho budete honit po celém bytě tak, jako se to stalo mně, ale nakonec jsem ho našel. Spokojeně si ležel na posteli a já jsem si ho ani nevšimnul.

... PAKOBYLKAMI - EDITA A MÍŠA VANĚČKOVY, VI. A A IX. A

My jsme vůbec netušily, že jednoho dne přijdeme domů a tam na nás budou čekat pakobyly. Mamka je dostala od jednoho pána a nevěděla, kam je dát. Nakonec je vzala domů. Všichni jsme si na ně hned zvykli. Živí se listy z ostružin a malin. Dožívají se bohužel jen půl roku, ale zase se rychle rozmnožují. Doma jich máme asi dvě stě. U tohoto druhu zvířete ohrožení života nehrozí. Rády bychom si s nimi hrály, ale moc to nejde. Spíše jsou jen tak pro zábavu, když je třeba jednou za čas pustíme z akvária. Pak s nimi zažijete spoustu legrace. Např.: Jednoho dne jsem přišla domů a polekala jsem se, protože pakobyly seděla nad stolem na zácloně (vzpomíná Míša).

...UŽOVKAMI - MÍŠA A ONDRA MRÁZKOVÍ, VI. B A IX. B

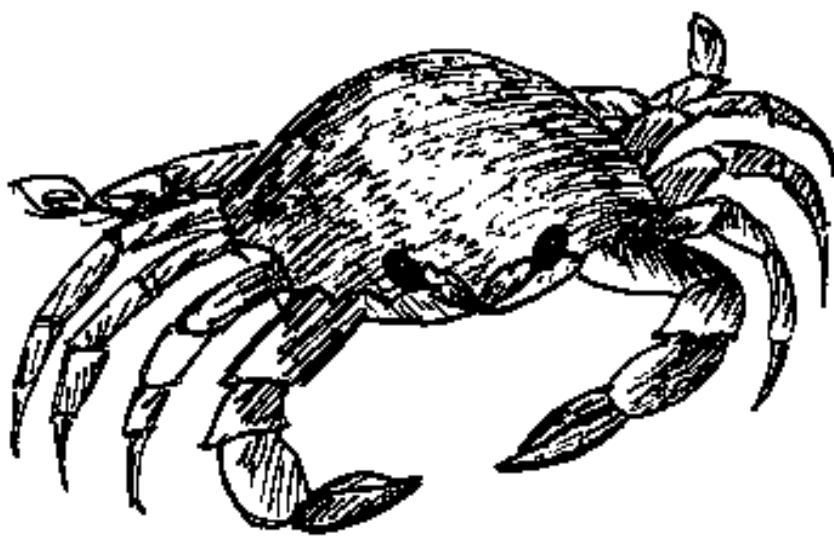
Naše rodina se shodla na tom, že si koupíme užovky. Ani nevím, jak nás to napadlo. Pokud taky máte zájem o toto zvířátko, připravte si alespoň 230 korun a taky počítejte s tím, že byste měli vědět alespoň pár důležitých informací o tomto druhu zvířete. Dožívají se asi dvanácti let. Samec je dlouhý

dva metry a samice metr a půl. Živí se hlavně potkany a jednodenními kuřátky. Zajímavé u užovek je to, že jedí jen jednou za měsíc. Jednou za rok si mění svoji kůži. Důležité je pro ně světlo, aby se mohly vyhřívat. Nejsou vůbec náročné na chov. Vůbec se nemusíte bát, nemůžou vás smrtelně ohrozit. Bohužel se s nimi nedá moc hrát, protože nás skoro pokaždé kousnou (a to

docela bolí). Připravte se na to, že vám každou chvíli utečou, jako se to stalo nám už víckrát. Ale nikdy bychom toto zvířátko nevyměnili za jiné.

...KRABY - TEREZA A TOMÁŠ UŘIDILOVI, V. A A VI. A

Jednoho dne se nám tak zalíbili krabi, že jsme si je koupili. Mamka nebyla moc ráda, že je máme doma, ale nakonec je přijala. Většina krabů stojí okolo dvou set korun. Pokud máte zájem o toto zvíře, je nutné si přečíst o nich základní informace. Asi nejzajímavější u nich je, že mají „zandavatelné“

oči. Můžete jim dát piškoty, drobné ryby, saláty. Musí mít vlhko, světlo, teplo a neuškodí mu ani kameny v akváriu. Většina lidí cítí hrůzu už jen při vyslovení slova krab, ale nebojte se, nic vám neudělá. Může vás jen stisknout. Pokud si se zvířátky rádi hrajete, tak máte docela smůlu, protože krabi si s vámi hrát určitě nebudou. Oni se totiž bojí. Máte-li rádi dobrodružství, tak s nimi si určitě nějaké zažijete. Je možné, že vám nebudou chtít ven z akvária, a to pak si zažijete spoustu legrace.

... PÍSKOMILY - LENKA STILLEROVÁ, VIII. B

Jednoho dne jsem se rozhodla, že si koupím nějaké zvířátko. Chodila jsem do různých obchodů se zvířaty a nakonec se mi nejvíce zalíbili pískomilové. Rodiče je brali, protože jsou podobní křečkovi. Brali je jako normální zvířátka. Pokud chcete, aby pískomilům jídlo chutnalo, měli byste mít v ledničce vajíčka, která se potom uvaří, dále pomeranče, tvaroh, jogurt. Dávám jim jídlo každý den, ale ne abyste je „přežrali“. Dožívají se tří až čtyř roků. Jednoho dne jsme je dali k známým na hlídání a oni nám zanedlouho volali, že za nimi běhají po bytě a nemůžou je chytit. Teď bych momentálně nechtěla žádné jiné zvířátko, ale až je nebudu mít, tak si koupím nějakého plaza.

Aneta Tichá, Kamila Emrová, VII. B

CHRUDIMSKÝ ÚTULEK PRO PSY

JE TO SMUTNÉ A STRAŠNÉ, ALE I TEĎ SE NAJDOU LIDÉ, KTERÍ JSOU SCHOPNI VYHODIT PSA ČI JINÉ ZVÍŘÁTKO JAKO ODPAD VEN, NA CHODNÍK, NEBO DOKONCE DO POPELNICE. VYSTRAŠENÁ ZVÍŘÁTKA PAK MOŽNÁ NĚKDO NAJDE A DÁ DO ÚTULKU. ALE JESTLI SE Z OTŘESU NĚKDY VZPAMATUJÍ, NAJDOU SI NOVÉHO PÁNA, KTERÝ BY JE MĚL RÁD, TO NIKDO NEVÍ. JE VÁM TAKY TĚCHTO ZVÍŘÁTEK LÍTO? JESTLI ANO, TAK BYCHOM JIM MĚLI NĚJAK POMOCI. JAK? TAK TO UŽ JE NA KAŽDÉM Z NÁS. MOŽNÁ VÁM PORADÍ ALESPON TROCHU TENTO ROZHOVOR Z MÍSTA, KDE SPOUSTA OPUŠTĚNÝCH PSŮ TOUŽEBNĚ ČEKÁ NA SVÉHO NOVÉHO PÁNA. POVÍDALI JSME SI S PANEM CIBULKOU A PANEM MITÁŠEM A TI NÁM OCHOTNĚ ODPOVÍDALI.

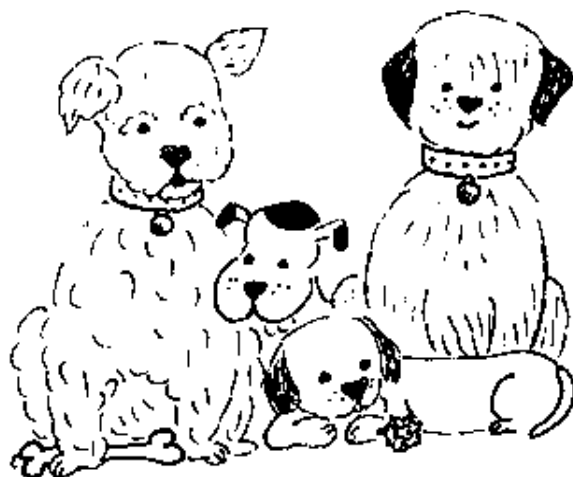
Co vás vedlo k založení útulku?

Co vše jste k tomu potřebovali?

K založení útulku nás vedla především přemíra opuštěných psů. Potřebovali jsme k tomu pozemek, peníze a zručné ruce.

Kolik máte zaměstnanců a kolik pejsků v útulku?

Momentálně máme jednoho zaměstnance, který se stará o jedenáct psů.

Kdy vám tu přibývá a kdy naopak ubývá nejvíc zvířátek?

U nás neplatí to, co se říká. Ani po Vánocích ani po prázdninách sem nechodí výrazně víc pejsků. Je to nepravidelné.

Chodí si sem často někdo vybrat kamaráda?

Lidé sem chodí nárazově (nepravidelně). Zajde sem asi dvacet lidí měsíčně a asi jedna polovina (spíše méně) si pejska vezme.

Co bych měla udělat, kdybych viděla zvířátko a měla dojem, že se mu něco stalo, nebo že je opuštěné? Můžete sem přijmout jakékoliv zvíře?

Měli byste zavolat na telefonní číslo 0604/51 61 75 (správci útulku) nebo 0603/86 67 01 (předsedovi ochránců přírody). A my se o něj postaráme. Jakékoliv zvířátko sem přijmout nemůžeme, my máme na starosti jen psy, ale když se tu najde jiné zvířátko, neodmítneme pomoci a potom ho předáme jinam.

Jak dlouho tu pejsci zůstávají?

Někteří jsou tu dva dny, jiní až měsíc. Další psi, které našla městská policie, jsou v útulku Podlíšťanech. Ti, které našel někdo jiný, jsou tu do té doby, než si je někdo vezme.

Mohou si k vám děti přijít pro radu či pomoc?

Pomoc ani radu jim neodmítneme. Rádi jim poradíme, i když na to nejsme specializovaní. Nejpresněji vám však poradí knížka o tom plemenu psa, kterého máte, a v případě nemoci zvěrolékař.

Co bych měla udělat, kdybych si odtud chtěla některého pejska vzít domů?

Domluvit se s rodiči, připravit mu podmínky k žití a hlavně si rozmyslet, jestli to není rozmar na jeden měsíc, nebo dokonce jen na několik dní.

Co děláte proto, aby měla zvířátka nové pány?

Dáváme inzeráty do novin, rozhlasu a v okně útulku je nástěnka s nabídkou a občas se i obrázky objeví na internetu.

Jaký je největší problém útulku?

Hlavní problém je ten, že lidé jsou necitelní k zvířátkům. Dalším problémem je i nedostatek peněz.

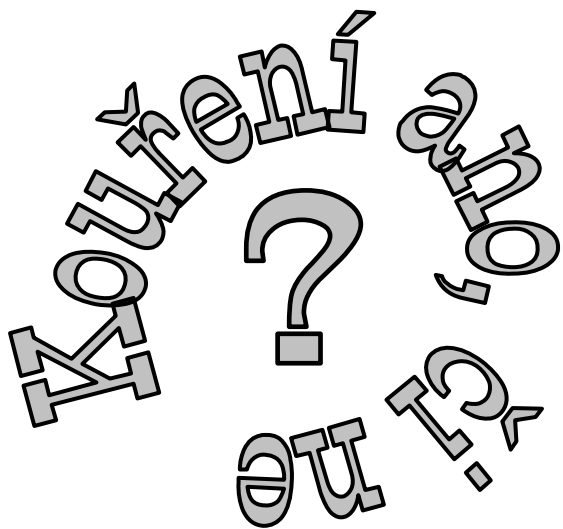
Co by mohlo pomoci útulku?

Osvěta mezi lidmi, kteří se mají o pejsky starat. Nepořizujte si je zbytečně! Děti by mohly pomoci tím, že přijdou pejsky vyvenčit, nebo jim přinesou nějaké zbytky jídla – například kosti. Pokud pejska budete chtít vzít ven, musíte mít napsané povolení s datem od rodičů.

J. Machová a V. Šustrová, VII. B

Zdravý životní styl

Nedávno jsme oslavili Den Země. Při této příležitosti bychom měli naši Zemi ukázat, co v nás doopravdy je. Po krátkém zamyšlení zjistíte, že záleží jen a jen na nás, jaké si do budoucna vytvoříme podmínky pro život. Měli bychom si uvědomit, že to, co jsme si na světě nadrobili, za nás nikdo uklízet nebude. Vím, každý z nás tu není věčně, ale i délka života se dá ovlivnit. Pomalu, ale jistě tím mířím ke kouření. Mnozí z vás si určitě myslí, že řečí a upozorňování už bylo dost, ale informace nejsou na škodu. Čísla a údaje ve statistikách se stále zvyšují a názory na kouření se mění a mění. Přečtěte si, co si o kouření myslí žáci osmých tříd. Možná, že dojdete k zajímavému zjištění.

"S cigaretami mám vlastní zkušenosti, takže vím, co píšu a říkám. Zdá se mi to velmi nechutné a zapáchající. Když jsem to zkusila, neměla jsem čisté svědomí. Bylo to kvůli mamce, protože vím, že mi věří a co by to pro ni znamenalo. Jednou jsem se málem přiznala, ale když jsem zjistila, že se jí nelíbí kouření ani u o dost staršího sourozence, ztratila jsem odvalu. Víím, jak bych ji zklamala. Teď už jistě vím, že kouřit nebudu, už kvůli rodině a především kvůli sobě, protože vím, co cigareta znamená."

"Ještě nikdy jsem nezkoušela kouřit a ani to nehodlám porušit. Nezkoušela jsem to ze své vůle a můj názor podporovalo i několikaleté chování mé příbuzné - kuřáčky. Pokaždé, když jsem s ní, smrdí kouřem, což se postupně dostává i do nábytku a oblečení nekuřáků. Obličej má silně namalovaný a jediné vrstva tmavého krému dokáže zakrýt zničenou pleť. Vídám ji kouřit minimálně třikrát denně a stala se z ní mrzutá, hubatá a nevděčná ženská. Nikdy bych nechtěla dopadnout jako kuřák, kterého můžeme více litovat, než zatracovat."

"S cigaretami mám dlouhodobé zkušenosti. Pamatuji si, že už od pěti let mě kluci lákali na cigarety, ale já jsem odmítal. Byl jsem na to hrdý, že jsem jim nepodleh, a vůbec mě to nelákalo. Ale po té, co nastaly rodinné problémy, jsem se změnil. Zhoršil jsem se ve škole a stal se ze mě machr. Jednou mi kluci nabídli cigaretu a já si z machroviny zakouřil a zalíbilo se mně to. Začal jsem kouřit a s kamarády jsme si dali dvě cigarety i více, ale někdy vůbec. Pak jsem se odnaučil kouřit, ale když začalo léto, já jel k tetě a viděl kluky, jak kouří, zlákal mě to. Po příjezdu domů jsem znovu přestal kouřit, chtěl jsem mít fyzickou. Zatím se mi to daří a doufám, že se nic nezmění. Nyní chodím do sauny, prý se tam odpaří padesát cigaret, zkusím mít pevnou vůli. Zjistil jsem, že je lepší, když se nekouří."

"Můj vztah k cigaretám je záporný, a je to i díky rodičům. Říká se, že spousta dětí začíná kouřit podle příkladu rodičů, u mě je to opačně. Když totiž vidím, jak je pro moje rodiče těžké přestat, neumím si představit, jak těžké by to bylo pro mě. Znáám spoustu lidí, kteří kouří, a nevím, co je na tom láká. Jestli to, že zůstanou s partou? Myslím, že říct NE, když mi někdo cigaretu nabízí, je síla vůle. Mně se to stalo a nebylo to nic příjemného. Přesto jsem řekla NE. Dušička ve mně byla malinká a nohy se mi klepaly, jak to dopadne. Nakonec jsem byla ráda, že jsem to udělala, protože to, co jsem se dozvěděla později o cigaretách, bylo hrozný. Nejhorší pro mě byla informace, že cigareta zkrátí život o 8 minut. To znamená, že když moji rodiče kouří 2 denně 5 let, tak se jim život zkrátí o 18,5 dne. Což mně připadá strašně moc za to, že si někdo zakouří."

z prací žáků vybrala Katka Soudková, VIII. B

Vlasy dělají člověka

Už od malička se chtěla věnovat tomuto povolání a její dětský sen se jí také splnil. Lidé od ní chodí upravení, hezcí, navonění a usměvaví. Není divu, vždyť i vy, když jdete od kadeřnice, se cítíte alespoň trochu takoví noví a lepší. Kadeřnice Naďa Svobodová nám poradila, jak pečovat o vlasy, co jim škodí a spoustu dalších užitečných věcí. Vše se můžete dozvědět, když budete číst dál.

Jak by měl člověk pečovat o vlasy, aby byly zdravé?

Měl by používat kvalitní šampóny pro každodenní mytí. Mýt si vlasy vždy, když jsou umaštěné nebo špinavé. Každých šest až osm týdnů by měl chodit na zastřihávání konečků. Nefénovat horkým vzduchem suché vlasy a nemýt je horkou vodou.

Které roční období škodí vlasům nejvíce? Jak se mění péče o vlasy v závislosti na ročním období?

Nejvíce asi škodí horké letní období. Ničení vlasů můžeme zabránit nošením různých pokrývek hlavy, jako jsou slamáky nebo kšiltovky. V létě bychom měli používat co nejvíce regeneračních přípravků, protože slunce vlasy vysouší.

Co nejvíce škodí vlasům (barva, melíry nebo třeba přeliv)?

Nedá se říci, co nejvíce vlasům škodí, protože už jakýkoli chemický zásah vlasy naruší. Tady pak záleží na tom, jak o ně každá zákaznice pečuje. Někdy ale chemický zásah vlasům prospěje, protože když má někdo například hodně mastné vlasy, trvalá preparace poslouží k odmaštění. Barva zase zvětšuje objem vlasů.

Jsou melíry vlasům v něčem užitečné, nebo slouží jenom ke zkrášlení?

Melír je v každém případě velmi módní záležitost, která opticky zvětší objem vlasů a vytvoří plastičnost účesu. Napomáhá ale také ke zpevnění účesu a odmaštění vlasů.

Škodí vlasům sauna?

Samotná sauna neškodí, ale člověk by měl dodržovat tyto zásady:

1. Před vstupem do tepla umýt vlasy od chemických přípravků (lak, tužidlo, gel).
2. V teple se vlas otevře. V této fázi by se vlasy neměly česat nebo kartáčovat.
3. Po opuštění sauny vlasy zregenerovat a dál upravovat běžným způsobem, jak je kdo zvyklý.

Mohla byste nám prozradit recept na nějaký vlasový zábal, který bychom si mohly udělat doma?

V dnešní době už je tolik kvalitních výrobků na ošetření vlasů (regenerací a masek), že už se doma vyrábět nemusí. Stačí jen zajít do drogerie. Hlavní je dodržovat správný postup a pravidelnost, kterou chemicky ošetřené vlasy vyžadují.

V reklamách jsou hodně vidět šampony s kondicionérem (dva v jednom). Jaký je váš názor na to, že si zároveň vlasy umyjete a také ošetříte?

Já osobně ve své praxi tyto šampony nepoužívám, ani je svým zákaznicím nedoporučuji, protože každé vlasy potřebují jinou intenzitu regenerace. A v těchto šamponech je už stupeň regenerace dán a já ho nemůžu změnit.

Které účesy jsou teď moderní?

V současné době nelze říci, že je moderní pouze určitý střih nebo styl. Móda je velmi benevolentní k zákaznicím. Nechávám na nich, v čem se opravdu cítí dobře. Z odborného hlediska se vychází ze základního střihu na mikádo, dlouhé, krátké, podtočené dolů nebo nahoru. Opět se vracejí dlouhé ofiny. Jsou módní přelivy, které ožíví barvu vlasů a znásobí jejich lesk. Melírování pouze nejvíce o tři stupně vaší základní barvy. Dalo by se říci, že se móda vrací k co největší přirozenosti, jemnosti účesu a ženskosti.

Chodí zákazníci často s požadavkem na účes podle nějaké slavné hvězdy?

Dívky si vzaly za vzor účes Heleny Vondráčkové. Jeden čas si zákaznice nechávaly dělat účesy podle hvězd ze seriálu Dallas. Většinou si ale spíše vyhledávají účesy v časopisech.

Jakou roli hraje pro zákazníky móda, je to u různých věkových skupin odlišné, experimentují mladí lidé rádi?

Mladí lidé opravdu rádi experimentují. Hledají svůj styl. Zákaznice ve středním věku si spíše nechávají dělat účes, ve kterém se cítí dobře a sluší jim.

M. Čermáková a V. Blešová, IX. A

Byli jako my...

Ani tentokrát nechybí naše (důfáme, že oblíbená) rubrika o „kouscích“ našich učitelů. Jsou to sice velké autority, občas z

nich máme i strach, ale my vám nabízíme pohled, který nám je opravdu přiblíží a my si tak spokojeně můžeme říct: „Byli jako my.....“

Paní učitelka Iva Jehličková: „V sedmé třídě jsme jeli na lyžák do Prostředního Lánova. A jak to tak na lyžácích bývá, bylo třeba, aby se každý pokoj představil. A protože v té době hodně „letěla“ písnička „Měla vlasy samou loknu“, my se rozhodly ji zapět. Zdálo se nám ale ubohé jen zpívat, a

proto jsme přesvědčily jednu z učitelek (ona byla celkem nová, taková nevýrazná, neuměla se oblékat a vlasy měla tak nějak rezavé a jako „cancourky“), že by jí více slušely vlasy krátké. My pochopitelně potřebovaly ty její lokny. Přišla naše chvíle a my začaly zpívat. Vtom jsme vzaly nůžky a ten její culíček jí ustříhly. Všichni byli jako opaření a my samotné také. Ta paní učitelka to vůbec nečekala, myslela, že jí ty vlasy ustříhneme někde v ústraní. Naštěstí to zachránila naše matikářka. Paní učitelku ještě přistříhla, vlasy jí vyfoukala a jí to jako krátkovlasé slušelo mnohem víc. Celý lyžák jsme potom zpívali o tom „že jednou vlasy ustříhla si“ a „jak je to o moc lepší.“

Pan učitel Robert Kočí: „Když jsem chodil do sedmé třídy základní školy, tak jsme o přestávkách hrávali ve třídě vybíjenou. To se samozřejmě nesmělo. Navíc jsme po sobě házeli bačkorou, protože míč jsme neměli. Jednoho dne jsem tou bačkorou hodil tak nešikovně, že jsem strefil zářivku. Bohužel padající kryt od ní spadl asi pět centimetrů vedle hlavy přicházející paní učitelky. Strašně jsem se červenal. Naštěstí jsem ze všech průšvihů vyvázl bez poznámek, tak ani za tento prohřešek jsem nebyl žádnou poznámkou odměněn.“

Marta Čermáková a Hana Hutlová, IX. A

Klub mladých debrujarů

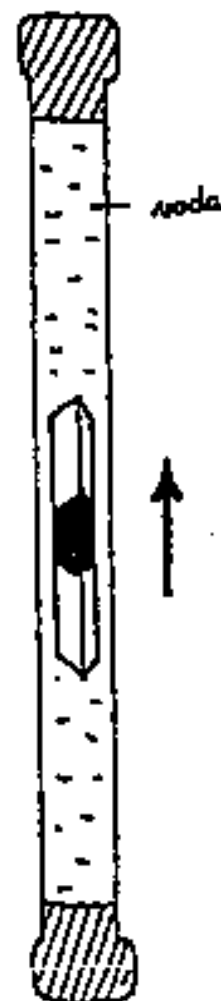
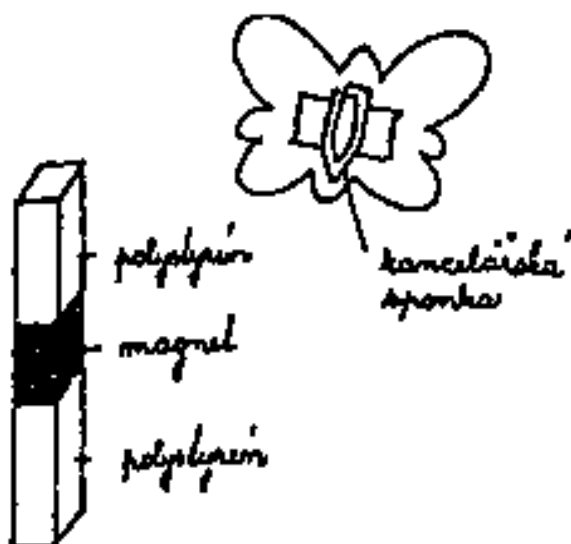
Ahoj kamarádi,

v minulém čísle jste měli možnost vyrobit si otáčejícího se vlčka. Možná alespoň někomu z vás udělal radost. Pokud ne, nevadí. Nyní jsme si pro vás totiž připravili návod na kouzelný dárek. Vytvořte si motýlka, který vás bude poslouchat na slovo! Ptáte se, jak je to možné? Co bude dělat? Zapijte svou šikovnost a brzy naleznete odpovědi na své otázky. Také tímto výrobkem můžete někoho potěšit.

Kouzelný motýl

Potřeby:

trubka z PVC asi 50 cm dlouhá, magnet (musí prokluzovat v trubce), 2 korkové zátky, kus polystyrénu, kancelářské sponky, lepicí páska, papír, pastelky

Postup: Magnet vlepíme mezi 2 kousky polystyrénu. Jeden konec trubky uzavřeme korkovou zátkou. Trubku naplníme vodou a vložíme do ní polystyrén s magnetem. Trubku uzavřeme i z druhé strany. Z lehkého papíru vystříhneme motýla a ze zadní strany nalepíme lepicí páskou kancelářskou sponku. Hotového motýla se snažíme uchytit směrem sponkou k trubce. Potom otáčíme trubku vzhůru nohama a motýl se bude pohybovat.

J. Machová, V. Šustrová, VII. B

Koutek pro mlsné jazýčky

Ahoj čtenáři naší rubriky. Minule jste si mohli pochutnat na kotletách se žampiony zapečenými ve šlehačce a dnes si pro nás výborný recept připravila paní učitelka Jitka Linhartová.

Jaký je váš vztah k jídlu?

To je široká otázka. Člověk jíst musí a já se snažím řídit heslem: Nežijeme proto, abychom jedli. Vybírává ani moc nejsem, ale jsou samozřejmě jídla, která mám na talíři raději.

Prozradíte nám své nejoblíbenější jídlo?

Na vysoké škole jsem prošla obdobím, kdy se hodně mluvilo o zdravé výživě. Takže jsem zkusila všechno možné, i takovou sóju nebo naklíčenou čočku. Mé nejoblíbenější jídlo je ale asi rýže na různé způsoby. Také asi jako „každá ženská“ mám ráda sladká jídla, například švestkové knedlíky. Ze zeleniny si ráda dám brokolici nebo kukuřici.

Jaké je vaše oblíbené pití?

Mé oblíbené pití asi nebude moc populární. Není to žádná coca cola ani sprite z reklam, ale nejradši mám ovocný čaj. Na jaře si dám ráda šípkový, který dodá člověku energii a vitamín C, jak to znáte z přírodopisu. Někdy, když si chci udělat pohodu, třeba před Vánoci, tak si dám čaj s příchutí skořice nebo jablka se skořicí. Záleží na ročním období a na náladě.

Co vám naopak nechutná?

Nemám ráda špenát a maso v mrkvi.

Jakou kuchyni preferujete? (českou, zahraniční,...)

Já myslím, že tady musí být člověk uvážlivý, dát si od každého něco. Neupřednostňuji přímo českou, protože knedlo, zelo, vepřo nemusím, a to je typicky české jídlo. Ale švestkové knedlíky ráda mám. Rýže také není typické české jídlo. Nemám ráda příliš kořeněná jídla. Já myslím, že je to od každého něco. Musí být všeho s mírou.

Jaká jídla vaříte ráda a jaká naopak ne?

Vařím ráda to, co ostatním chutná. Také ráda zkouším experimenty, například ze sóji nebo z jahel. Nerada vařím to, co mně nechutná.

Máte nějakou historku spojenou s jídlem?

Tato historka je z období mé docházky do základní školy. Právě tam mě paní vychovatelka donutila sníst dušenou mrkev s masem. Tak jsem to do sebe musela doslova „nacpat,“ ale ani jsem nestihla dojít do šatny a maso i s mrkví bylo venku. Je to drastické, ale ze života. Možná i proto nikoho nenutím, aby dojídal, když nechce.

Zdravé lívanečky

Kde jste získala tento recept?

Je z doby, kdy jsem ještě studovala na vysoké škole. Tehdy jsme s holkama na koleji sledovaly všechny možné trendy zdravého životního stylu.

K jakým příležitostem se hodí?

Já ho nejčastěji používám jako lehkou formu večeře, ale myslím, že by to mohla být i svačinka nebo oběd.

Jaké pití by se k němu hodilo?

Hodila by se k němu nejspíš nějaká minerálka.

NA PŘÍPRAVU POTŘEBUJEME:

300g uvařené rýže, 150g hladké mouky, 50g sójové hladké mouky (lze nahradit pšeničnou), rozinky, 1 vejce, 3 lžice medu, 1 bílý jogurt

Všechny přísady smícháme, lžící tvoříme malé lívanečky a smažíme na teflonové pánvi s malým množstvím tuku. Zdobíme tvarohem a nastrouhanými ořechy. Tip pro obzvlášť mlsné jazýčky - pod tvaroh dáme ještě švestková povidla. Dobrou chuť!

V. Blešová, IX. A

OKÉNKO ZAHRANIČNÍHO ZPRAVODAJE

Jednou za rok se na KES (Kuwait English School) koná sportovní den. Nejdříve je pořádán pro Seniors (6. - 9.

třída). Zde mezi sebou soutěží vybraní žáci

existují čtyři týmy Jahra, Ahmadi,

byla zvolena podle míst v Kuwaitu). Děti jsou po celý rok rozděleny do těchto

družstev a soutěží mezi sebou jak ve sportu tak i ve znalostech, ve sbírání

tzv. MERITU - pochval za dobře odvedenou práci - které se zapisují do

Sportovní den

žakovských knížek. Ale to bychom odbočili. Děti oblečené v tričkách s barvou družstva se sejdou na stadionu, ten je rozdělen do čtyř sektorů. Žáci obdrží program a posadí se do části družstvu určené. Jako vždy, na zahájení dne se vyslechne hymna a později se děti přemístí na trávník a začíná aerobik na zahřátí pod vedením učitelů. Je to ohromná zábava sledovat přísné učitele, kteří vás na hodinách přímo mučí, jak se promění v zapálené instruktory aerobiku. Poté začínají samotné závody. Děti, které nesoutěží, sedí na tribuně a povzbuzují. Ostatní se snaží seč jim síly stačí, aby nahnali cenné body pro svůj tým. Na závěr si zaběhnou štafetu učitelé, aby žákům ukázali, že i oni se dokáží hýbat. Nakonec je tu vyhlášení výsledků a všichni jdou spokojeně domů. Junioři mají trochu jiný, ale o nic horší Sportovní den. Soutěží všechny děti, aby to nikomu nebylo líto a aby si všichni užili spoustu legrace. Nezávodí se v atletických disciplínách, ale spíše v překážkových bězích a zábavných kolektivních hrách. Děti například běhají v obručích, přetahují se lanem, běhají štafetu atd. I zde mezi sebou samozřejmě soutěží družstva. Všude je velký chaos, proto je i pro paní učitelky lepší a přehlednější, že jsou děti oblečeny v barevně rozlišitelných tričkách. Nakonec následuje vyhlášení výsledků a děti v doprovodu svých rodičů opouštějí stadion.

Ž
i
d
o
c
í
z
e
m
e
,
t
o
u
ž
ím
p
o
z
n
a
t
l
i
d
i
,z
v
y
k
y
n
e
b
o
z
p
ů
s
o
b
ž
i
v
o
t
a
.

Vždy, když jedu do cizí země, toužím poznat lidi, zvyky nebo způsob života. V Kuwaitu mi trvalo celkem dlouho, než jsem se do obydlí nějakého "domorodce" podívala. Poměrně hodně lidí žije v bytech. Většinou jsou to byty velké, protože arabské rodiny jsou početné. Průměrně mají asi čtyři děti. Hlavní rozdíl, kterého si všimnete, je to, že nikde není botník. Já jsem se automaticky shýbla, abych si sundala boty, ale má hostitelka pokračovala dál. Vůbec ji nevadilo, že šla po čistém bílém koberci v teniskách na ven. Jak jsem se později dozvěděla, až se koberce zničí, vyhodí se a koupí se nové. Další rozdíl, který je patrný hned na první pohled, se opět týká koberců. Ale tentokrát ne tak ledajakých. Musím vás zklamat, létající koberce to nejsou, jsou to koberečky modlitební. U mé kamarádky byly složené u skříně, která byla plná dekorativních věcí s vyobrazenými arabskými kaligrafy (ozdobné písmo) a Korány. Mona mi okamžitě vysvětlila, jak a k čemu koberce slouží. Každý správný muslim by se měl modlit pětkrát denně, ale mnozí se modlí jen jednou, to prý stačí. Okolo šesté hodiny, jakmile zazní z minaretu (věž u mešity) hlas muezina, musí věřící vypnout rádio nebo televizi a vyslechnout si svolávání, které je upozorňuje, že je čas se pomodlit. Naštěstí se nemusí jít modlit hned, postačí, když tento každodenní obřad vykonají před spaním. Rozbalí koberec, vyzují si boty, postaví se směrem ke svatému městu Mekce. Když jsme u náboženských tradic, dívky ze silně věřících rodin si zahalují hlavu. Šátek si mohou sundat pouze v dámské společnosti nebo před chlapci ve věku do deseti let. Bez pokrývky se nemohou ani

fotit, viděl by je muž, který fotky vyvolává. Součástí školní uniformy se tedy stává dlouhá sukně a šátek bílé nebo černé barvy. Těmto dívkám to ale nijak nepřijde, necítí se vůbec méněcenné, je to prostě jejich náboženský zvyk. Jiného podstatného rozdílu se v arabských domácnostech nedočkáte. Možná někde natrefíte na tzv. turecké WC, ale nebojte, všude se nachází v koupelně i toaleta nám dobře známá. Pozornému oku neunikne, že Arabové si potrpí na své cukrovinky. Jsou to velmi sladké a velmi dobré ořechové kousky s medem. Celá plata těchto pochoutek mají úhledně zabalená a naaranžovaná na tácu, vystavená většinou u televize. Vybavení bytů se od našich tolik neliší. Najdete tu dvě koupelny, několik ložnic, kuchyň, jídelnu a obývací pokoj. Podíváte-li se do domu, který na první pohled vypadá jako pohádkové sídlo, určitě uvidíte více koupelen, tenisové kurty, bazén, kuchyň jako v závodní jídelně, na deset ložnic... Je sice pěkné tohle všechno vidět, ale jak se říká; VŠUDE DOBŘE, DOMA NEJLÉPE!

E. Zajícová, IX. A

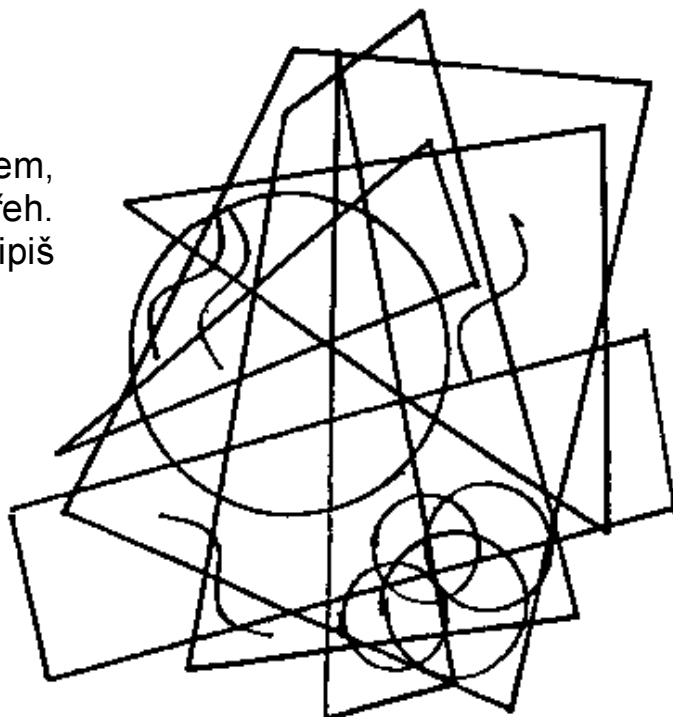
MAUGLÍHO HRÁTKY SE ZVÍŘÁTKY ZASE DOMA...

Mauglí vypravuje o návratu do džungle: "Po několika měsících strávených ve vesnici jsem si začal připadat jako nícnedělající ňouma. Jakmile jsem chtěl pást ovce, maminka mě předběhla, chtěl jsem opravit střechu, už už utíkala pro klempíře. V noci jsem se rozhodl, že člověčina není pro mne a vypařil jsem se oknem. Samozřejmě mne hlodalo svědomí, ale touha po stromech, dravcích a známých mě táhla stokrát víc. Baghíra mě viděl rád, ale Balú, rozumný medvěd, byl zklamán neúspěchem. Za pár chvil bylo vše jako dříve a já mohl zase rozbíjet kokosy, honit opice a zlobit Balúa.

TVŮJ PRVNÍ ÚKOL:

Aby se Mauglí stal dobrým lovcem, musí mít dobrý zrak a postřeh. Vyzkoušej ho i ty! Ke znakům připiš jejich počet v obrázku.

trojúhelník	-
kruh	-
vlnovka	-
čtyřúhelník	-

(Nápověda: Jejich součet je 15.)

